

MARIE LU

WILDCARD

PÅ DANSK VED JOHN LYSMAND

Til Primo, som altid trækker mig op.

WILDCARD (WARCROSS 2)

er oversat fra engelsk efter

WILDCARD

af John Lysmand

Copyright © 2018 by Xiwei Lu.

Jacket art © 2018 by CREAM

Først udgivet i 2018 i USA af G. P. Putnam's Sons

an imprint of Penguin Random House LLC., New York.

Dansk udgave: © 2018 Forlaget Alvilda, København

Grafisk tilrettelægning: BogGrafisk

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2018 af CPI, Tyskland

ISBN 978-87-415-0136-9

www.alvilda.dk

Og nu til dagens øvrige tophistorier: For tredje dag i træk kæmper politistationer over hele verden med at klare presset fra de menneskemængder, der ønsker at tilstå deres forbrydelser. Den berygtede gangsterboss Jacob "Ace" Kagan overgav sig her til morgen til myndighederne i Paris' ottende arrondissement – en overraskelse, som har fået mange til at ryste på hovedet og klø sig i nakken. I USA er to af FBI's mest eftersøgte forbrydere fundet døde under omstændigheder, der tyder på selvmord. Vi er tilbage med flere nyheder om en time.

Morgennyhederne fra *TOKYO SUN*

Jeg drømmer, at jeg er sammen med Hideo.

Jeg ved, det er en drøm, for vi er i en seng på toppen af en skyskraber, jeg aldrig før har set, i et værelse, som er helt af glas. Hvis jeg kigger ned gennem gulvet, kan jeg se snesevis af etager under os, loft-gulv, loft-gulv, indtil de fortaber sig dybt nede under os, langt nede i jorden.

Måske er der slet ikke nogen fast grund.

Selv om daggryets blide lys har travlt med at jage nattens dæmpede blå på flugt og lægge et smørgult skær over vores hud, stråler et usandsynligt tæppe af stjerner på himlen og fylder den med glitrende hvidt og gyldent. Uden for værelsets glasvægge strækker sig et uendeligt bylandskab, hvis lys afspejler stjernerne over os, helt ud til skyerne i horisonten.

Det er for meget. Der er uendelighed i alle retninger. Jeg ved ikke, hvilken vej jeg skal falde.

Så berører Hideos læber mit kraveben, og min forvirring forsvinder i varme. *Han er her.* Jeg lægger hovedet tilbage, mine læber er adskilte, mit hår bølger bag mig, jeg vender blikket mod glasloftet og stjernebillederne over det.

Tilgiv mig, hvisker han, og hans stemme giver genlyd i mit hoved.

Jeg ryster på hovedet og rynker panden. Tilgive ham hvad? Jeg har glemt det, og hans øjne ser så fortabte ud, at jeg slet ikke har lyst til at huske det. *Der er noget galt. Men hvad er det?* Jeg har en nagende følelse af, at jeg slet ikke har lov til at være her.

Hideo trækker mig ind til sig. Følelsen bliver stærkere.

Jeg ser ud på byen gennem glasset og spørger mig selv, om dette drømmelandskab ser forkert ud, eller det er stjernerne over mig, der gør mig betænkelig. *Der er noget galt ...*

Jeg stivner. Hideo rynker panden og lægger en hånd om min nakke. Jeg vil tilbage til vores kys, men noget, der bevæger sig i værelsets anden ende, forstyrrer mig.

Der står en skikkelse, helt dækket af en sort rustning og med ansigtet skjult bag en mørk hjelm.

Jeg ser hen på ham. Og alt glas splintres.

Shinjuku-distriktet

Tokyo, Japan

Otte dage før Warcross-verdensmesterskabets afslutningsceremoni

Der bliver holdt øje med mig.

Jeg kan mærke det. Den ubehagelige følelse af, at nogen følger efter mig, usete øjne bag min ryg. Den får det til at prikke i min hud, og jeg kommer hele tiden til at kigge mig over skulderen, mens jeg baner mig vej gennem trængslen i Tokyos regnvåde gader. Jeg er på vej til mit møde med Phoenix Riders. En stadig strøm af farvestrålende paraplyer og jakkesæt glider forbi mig, høje hæle og store frakker. De er overalt, og jeg kan ikke lade være med at forestille mig, at alle deres modløse blikke er rettet mod mig.

Måske er det bare den paranoia, der kommer af at have været dusørjæger i årevis. *Du befinder dig på en travl gade, siger jeg til mig selv. Der er ingen, der følger efter dig.*

Det er tre dage siden, Hideos algoritme blev aktiveret. Teoretisk set skulle verden nu være mere tryk end nogen sinde før. Hver eneste person, som har haft Henka Games' nye kontaktlinser på – også hvis det bare har været en enkelt gang – skulle nu være helt under Hideos kontrol og ude af stand til at begå noget ulovligt eller at gøre skade på nogen

som helst. Kun de meget få mennesker, der, ligesom mig, stadig bruger betalinserne, er ikke berørt. Så teoretisk set burde jeg ikke bekymre mig om, at nogen måske forfølger mig. Algoritmen vil ikke tillade, at nogen gør mig noget.

Men selv mens jeg tænker det, sætter jeg farten ned for at stirre på den kø, der strækker sig hele vejen rundt om en lokal politistation. Der må være hundreder af mennesker, og de kommer alle sammen for at tilstå noget ulovligt, de har begået. Fra ubetalte parkeringsbøder til butikstyverier – eller mord. Og sådan har det været de sidste tre dage.

Jeg får øje på en politiafspærring for enden af gaden. Trafikken er blevet omdirigeret. I skæret fra blå og røde blinkende lygter får jeg et glimt af en bære, der bliver løftet ind i en ambulance. Patienten er dækket af et lagen. Jeg ser betjente pege op mod taget af en bygning og forstår straks, hvad der er sket. Endnu en forbryder er sprunget i døden. Den slags selvmord er hyppige i disse dage.

Og jeg har min del af skylden for det.

Jeg ryster ubehaget af mig og vender mig bort. Alle, jeg ser, er en smule fjerne i blikket. Næsten umærkeligt, men ikke til at tage fejl af. De ved ikke, at en usynlig hånd har fat i deres bevidsthed. En usynlig hånd, som påvirker deres frie vilje.

Hideos hånd.

Tanken om det får mig til at stoppe op og lukke øjnene. Jeg knytter hænderne i raseri, samtidig med at hans navn får mit hjerte til at give et frydefuldt hop. *Hold kæft, hvor er jeg bare en stor idiot.*

Hvordan kan tanken om ham fylde mig med begær og afsky på samme tid? Hvordan kan jeg stirre forfærdet på de mennesker, der står i kø i regnen uden for en politistation – og

stadig blive varm, når jeg tænker på min drøm om at være i hans seng og lade mine fingre glide op ad hans ryg?

Vi er færdige. Glem ham. Jeg åbner øjnene igen og fortsætter fremad, mens jeg prøver på at undertrykke den vrede, der dunker i mit bryst.

Da jeg er nået frem til Shinjuku-centrets opvarmede hal-ler, kommer regnen ned som tykke gardiner og tværer spej-lingerne af neonlysene i det våde fortov ud.

Men man skal ikke tro, at uvejret kan stoppe forberedel-serne til den afslutningsceremoni, som vil sætte punktum for årets Warcross-mesterskab. Gennem mine betalinser kan jeg se, at kørebaner og fortove stråler i rødt og guld. Lige nu er alle Tokyos distrikter farvekodede på denne måde, så man kan se, hvilket hold der er det mest populære i nabolaget. Den mørke himmel over os bliver gennemskåret på kryds og tværs af et overdådigt fyrværkeri. Shinjuku-distriktets yndlingshold er Phoenix Riders, så fyrværkeriet danner en opstigende Fugl Fønix, som strækker halsen ud i et skrig af triumf.

I løbet af den næste uges tid vil navnene på 10 spillere blive bekendtgjort. 10 spillere, som har vundet en popula-ritetsafstemning blandt alle verdens Warcross-fans, og som vil deltage i en venskabskamp under afslutningsceremonien. 10 stjernespillere, som vil være de største berømtheder i verden i et helt år, indtil de mødes igen i en returkamp næste forår. En kamp, som er en del af optakten til næste turnering – ligesom den, jeg hackede mig ind i og spændte ben for, hvilket førte til, at der blev vendt fuldkomment op og ned på mit liv, og jeg havnede her.

Folk på gaden er klædt ud som de spillere, de gerne vil have ind på top-10'en. Jeg kan se et par Asher-kopier, iført

hans kostume fra vores kamp i Den Hvide Verden; en er klædt ud som Jena, en anden som Roshan. Andre skændes ophidset om finalen. Det var tydeligt for enhver, at der var blevet snydt – der blev brugt uautoriserede boostere.

Dem, *jeg* havde bragt ind i spillet.

Jeg retter på min maske, så mit regnbuefarvede hår ikke længere er skjult af min røde regnfrakkes hætte. Mine gummistøvler plasker mod det regnvåde fortov. Et tilfældigt valgt virtuelt ansigt skjuler mit eget, så andre vil se mig som en vildfremmed – hvis de har deres NeuroLink-briller eller -kontaktlinser på. Skulle der være en enkelt eller to, der bare ser mig, som jeg er, så vil masken få mig til at ligne alle de andre maskeklædte fans.

“*Sugoi!*” er der en, der udbryder. Jeg vender mig og ser to piger, der stirrer henrykt på mit hår. Underteksterne i mit synsfelt leverer straks en oversættelse: “Wow! Flot Emika Chen-cosplay!”

De gør tegn til, at de vil tage et billede af mig, og jeg deltager villigt med et V-tegn. *Er I to også styret af Hideos software?*

Pigerne griner og takker, og jeg fortsætter. Jeg retter på mit elektriske skateboard, som jeg har over skulderen. Indtil videre fungerer det fint at være forklædt som mig selv, men jeg føler mig stadig temmelig nøgen.

Emi! Hvor bliver du af?

Hammies tekstbesked dukker op foran mig i form af hvide, halvgennemsigtige bogstaver, og jeg føler mig pludselig mindre anspændt. Jeg kommer til at smile og sætter farten lidt op.

Er på vej!

Hvis du var kommet med os, så havde du allerede været her.

Igen kaster jeg et blik over skulderen. Ja, det ville have været nemmere, men sidst jeg var sammen med mine holdkammerater, prøvede Zero på at sprænge os i luften.

Officielt er jeg ikke længere medlem af Phoenix Riders. Folk ville undre sig, hvis de så os tage af sted sammen.

Men det ville være mere sikkert for dig at følges med os.

Det er mere sikkert for mig ikke at følges med jer.

Jeg kan næsten høre hende sukke opgivende. Hun sender adressen på baren en gang mere.

Okay. Vi ses lige om lidt så.

Jeg kommer ud på den anden side af butikscentret. Shinjokus farvestrålende bygninger er blevet afløst af Kabukicho, Tokyos bordelkvarter. Uvilkårligt trækker jeg skuldrene op om ørerne. Det er ikke et farligt distrikt – i hvert fald ikke sammenlignet med den del af New York, jeg kommer fra – men murene er dækket af lysende skærme, der reklamerer for de nydelser, smukke piger og flotte fyre med spike-frisurer

kan levere, akkompagneret af reklametekster, jeg heldigvis ikke forstår.

Virtuelle modeller i pikante gevandter står uden for barerne og prøver på at lokke kunder ind. Mig mister de interessen for, så snart de har set på min profil, at jeg er udlænding – der er mere interessante emner blandt japanere, der kun er på besøg for en aften.

Men jeg sætter alligevel farten lidt op. Intet bordelkvarter i verden er sikkert.

Jeg smutter ind i en gyde i Kabukichos udkant. *Pisserenden* er navnet på dette lille netværk af smalle, skumle gader. Phoenix Riders valgte stedet, fordi hele kvarteret er lukket for turister i Warcross-sæsonen. Truende sikkerhedsvagter i jakkesæt står for enden af hver gyde og vinker nysgerrige forbipasserende væk.

Jeg tager min forklædning af et kort sekund, så de kan se, hvem jeg er. En af vagterne bøjer hovedet ærbødigt og lukker mig ind.

Til begge sider ligger de små sake-barer og yakitori-cafeer tæt. Gennem de duggede glasdøre kan jeg se ryggene af andre Warcross-hold, der kryber sammen om dampende varme retter og giver deres mening til kende om de spillerinterviews, der fylder den virtuelle skærm på væggen foran dem. Duften af frisk regn blander sig med aromaen af hvidløg, miso og grillstegt kød.

Jeg hiver regnfrakken af, ryster vandet af den og propser den i rygsækken med vrangen udad. Så styrer jeg mod det sidste af spisestederne. Denne bar er lidt større end de andre og vender ud mod en stille gyde, der er spærret af på begge sider. Indgangen er oplyst af en række glade, røde lygter, og mænd i jakkesæt er placeret i strategiske

positioner omkring den. En af dem får øje på mig og vinker mig nærmere.

Jeg går under lygterne og ind gennem glasskydedøren. En dyne af varm luft lægger sig om mig.

Velkommen til Midnight Sense Bar!

+500 point. Dagens samlede pointsum: +950

Ranking 36 | Yincoins 120.064

Jeg står nu i et hyggeligt lokale. En lille flok mennesker sidder omkring en bar, hvor en kok har travlt med at lange skåle med ramen over disken. Han stopper op et kort øjeblik for at forkynde min ankomst.

Alle vender sig mod mig, og glade stemmer hilser mig.

Der er Hammie, vores stjæler, og Roshan, vores beskytter. Asher, vores holdkaptajn, har foldet sin stilige kørestol sammen og sidder på en barstol. Selv Tremaine, som faktisk spiller for Demon Brigade, er her. Hans albuer hviler trygt på bardisken, mens han nikker til mig gennem den damp, der bølger op fra hans skål. Han sidder et stykke fra Roshan, som sidder og fumler med en rosenkrans, han har viklet om håndledet, mens han omhyggeligt ignorerer sin tidligere kæreste.

Mit hold. Mine venner. Følelsen af at blive udspioneret aftager lige så stille, da jeg ser deres ansigter.

Hammie vinker ad mig. Jeg lander blidt på barstolen ved hendes side. Kokken stiller en skål ramen foran mig og træder tilbage, så vi kan få fred og ro. “Hele byen er ude at fejre,” mumler jeg. “De aner ikke, hvad Hideo har gjort.”

Hun tager fat om sit tykke hår og samler det i noget, der mest minder om en høstak. Så nikker hun mod den virtuelle

tv-skærm på væggen. “Du kommer lige til tiden,” siger hun. “Hideo skal til at holde tale.”

Vi ser spændt på skærmen, mens Hammie skænker te op til mig. En sværm af reportere venter utålmodigt på Hideos ankomst. Kenn, Warcross’ kreative direktør, og Mari Nakamura, Henka Games’ administrative leder, står og hvisker til hinanden.

Der bliver uro i lokalet, fotograferne stiller sig klar, en dør går op, og Hideo kommer på scenen. Han retter på reverset, mens han går hen til sine venner og kolleger, og giver hånd – alt sammen med sin vanlige afmålte elegance.

At se ham på skærmen føles lige så overvældende, som hvis han var dukket op her i baren i levende live. Jeg ser kun den dreng, jeg har fulgt, siden jeg første gang hørte om ham, det ansigt, jeg har set tusind gange på ugebladsforsider og tv-skærme. Jeg strammer grebet om bardisken i et forsøg på at skjule, hvor forfærdelig blød i knæene jeg pludselig er blevet.

Men Hammie bemærker det. Hun sender mig et medfølelse blik. “Ting tager tid,” siger hun. “Jeg ved godt, at han vil overtage hele verden og alt det dér, men han er stadig lige så sexet som en murbrækker.”

Asher skuler. “Du siger sgu da også de mest romantiske ting.”

Hammie læner sig over og klapper ham på kinden. “Så, så, pusser. Jeg sagde jo ikke, at *jeg* går og drømmer om ham, vel?”

Jeg kan se Kenn og Hideo tale lavmælt sammen og spørger mig selv, hvor meget Kenn og Mari kender til Hideos planer. Har hele firmaet været indviet lige fra begyndelsen? Er det muligt at holde den slags hemmeligt? Kan *så* mange mennesker virkelig enes om at gøre noget så forfærdeligt?

“Som I alle ved,” begynder Hideo, “blev der anvendt metoder i dette års finale, som var i klar strid med reglerne. Dette brud på reglerne var til fordel for det ene af holdene – Phoenix Riders – og til ulempe for det andet hold – Andromeda. Vores kreative team har foretaget en omhyggelig gennemgang af begivenhederne ...” Han ser hen på Kenn. “Og alt tyder på, at der var tale om udefrakommende indblanding, og at ingen af de to hold var ansvarlige. Vi har besluttet at løse problemet ved at erklære resultatet ugyldigt og afholde en officiel omkamp mellem Team Andromeda og Phoenix Riders. Denne kamp vil finde sted om fire dage, og afslutningsceremonien vil blive afholdt fire dage senere.”

Hideos ord udløser en strøm af spørgsmål fra journalisterne. Asher læner sig tilbage og ser opgivende på skærmen. “Det er sådan, det er,” siger han. “Officiel omkamp. Og vi har tre dage til at blive klar.”

Hammie slubrer en mundfuld nudler mere indenbords. “En officiel omkamp,” siger hun eftertænksomt og helt uden entusiasme. “For første gang nogen sinde i Warcross-mesterskabets historie.”

“Der må være mange derude, der hader Phoenix Riders,” tilføjer Tremaine. Og faktisk kan man allerede høre råb fra de andre cafeer udenfor. *Snyd! Svindel! Diskvalificering!*

Asher trækker på skuldrene. “Vi har prøvet det, der var værre. Har vi ikke, Blackbourne?”

Tremaines ansigt er udtryksløst. For os er en ny kamp ikke den store nyhed. De reportere skulle bare vide, hvad Hideos planer med NeuroLink i virkeligheden er. *Jeg er træt af verdens rædsel*, var, hvad han sagde til mig. *Så jeg vil sætte en stopper for den.*

“Okay ...” siger Roshan og gnider sine trætte øjne. “Hvis

Hideo er bekymret over noget af det, der er sket de sidste par dage, så er han god til at skjule det.”

Tremaine fokuserer på et eller andet usynligt og taster hurtigt på bardisken. For bare et par uger siden ville jeg have været nervøs over at være i selskab med ham. Han er stadig ikke en, jeg bryder mig ret meget om, og jeg går bare og venter på, at han skal vrænge ad mig og kalde mig *ballerina* igen, men lige nu er han på vores side, og vi har brug for al den hjælp, vi kan få.

“Har du fundet noget?” spørger jeg ham.

“Jeg har fundet ud af, hvor mange der har fået de nye linser.” Tremaine læner sig tilbage og sukker. “98 procent.”

Der bliver isnende stille i lokalet. Hideos algoritme kontrollerer 98 procent af alle NeuroLink-brugere. Jeg tænker på de lange køer og politiets gule afspærringsbånd. Alene omfanget får det til at svimle for mig.

“Og hvad med de sidste to procent?” spørger Asher, da han har sundet sig et øjeblik.

“Det er dem, der stadig bruger betalinserne,” svarer Tremaine, “og som endnu ikke har skiftet til den endelige version. Dem sker der ikke noget med foreløbig.” Han ser rundt på os. “Det er os, selvfølgelig, og flere andre af de officielle spillere, for vi fik alle sammen den foreløbige version. Fler-tallet af dem, der færdes i DarkWorld, tør jeg vædde på. Og så den ganske lille del af verdens befolkning, der slet ikke bruger NeuroLink. Og det er det hele. Alle andre er på krogen.”

Ingen af os andre har noget at tilføje. Jeg siger det ikke højt, for alle ved det: Vi kan ikke blive ved med at bruge betalinserne i al evighed. Og der går rygter om, at de vil blive opgraderet til algoritmelinser samme dag, som afslutningsceremonien finder sted.

Det vil sige om otte dage.

“Syv dage tilbage i frihed.” Asher siger det, vi alle tænker. “Hvis der er nogen, der har lyst til at røve en bank, så er det nu.”

Jeg ser på Tremaine. “Har du fundet noget om, hvordan algoritmen egentlig fungerer?”

Han ryster på hovedet og kalder en skærm frem, så vi alle sammen kan kigge med. Den er fyldt med lysende tal. “Jeg kan ikke finde det mindste spor af den. Prøv at se det her.” Han fryser skærmen og peger på en blok af kode. “Den normale boot-sekvens? Der skulle da være *et eller andet* her.”

“Siger du, at det er umuligt, at der er en algoritme her?” spørger jeg.

“Ja, jeg siger, at det er umuligt. Det er som at se en stol hænge i luften uden snore.”

Det er samme resultat, jeg er kommet frem til. De seneste nætter har jeg brugt på at gennemse NeuroLink på kryds og tværs. Intet. Jeg kan simpelthen ikke finde ud af, hvordan Hideo bærer sig ad med at implementere sin algoritme.

Jeg sukker dybt. “Måske er den eneste vej ind gennem Hideo selv.”

På skærmen er Hideo nu ved at besvare spørgsmål fra journalisterne. Hans ansigt er alvorligt, hans holdning afslappet, og hans hår er som altid perfekt pjustet. Han har styr på sig selv som aldrig før. Hvordan gør han det? Hvordan kan han være så rolig? Uvilkårligt læner jeg mig frem, som om de få øjeblikke, vi delte i vores kortvarige parforhold, skulle gøre mig i stand til at se, hvad han tænker.

Igen dukker den drøm, jeg havde, op i mine tanker, og jeg kan næsten mærke hans hænder glide ned ad mine bare arme og se hans fortabte øjne. *Tilgiv mig*, hviskede han. Og

så den mørke skikkelse, der betragtede mig henne fra hjørnet. Og alt glasset, der sprang i stykker omkring os.

“Og hvad med dig?” siger Tremaine og river mig ud af mine drømmerier. “Har du hørt noget fra Zero? Har du kontaktet Hideo?”

Jeg trækker vejret dybt, inden jeg ryster på hovedet. “Jeg har ikke prøvet på at kontakte nogen. I hvert fald ikke endnu.”

“Du vil da ikke fortælle mig, at du stadig overvejer Zeros tilbud, vel?” Asher støtter hovedet med den ene hånd og ser vagtsomt på mig. Hans udtryk er det samme, som da han var min holdkaptajn og ikke var helt overbevist om, at jeg havde tænkt mig at følge hans ordrer. “Gør det ikke. Det er en fælde. Helt sikkert.”

“Hideo var også en fælde, Asher,” siger Hammie. “Og ham var der ingen af os, der mistænkte.”

“Hideo prøvede ikke på at sprænge os i luften,” mumler Asher. “Hør nu her ... Hvis Zero virkelig vil have Emi til at hjælpe sig med at stoppe Hideo, så *må* der stikke et eller andet under. Intet tyder på, at han har nogen form for moral. Jeg tror, hans hjælp bringer flere problemer end løsninger.”

Tremaine sætter albuerne på bardisken. Jeg har stadig ikke vænnet mig til at se ægte bekymring i hans ansigt, men det føles betryggende. Det får mig til at huske, at jeg ikke er alene. “Hvis du og jeg arbejder sammen, Emi, så kan vi måske undvære Zeros hjælp. Det må være muligt at finde oplysninger om Sasuke Tanaka et eller andet sted.”

“Sasuke Tanaka forsvandt sporløst,” siger Roshan, mens han snor en nudel omkring sine spisepinde. Hans rolige stemme er tørt konstaterende.

Tremaine ser på ham. “Der vil *altid* være spor,” svarer han. Asher bryder ind, før stemningen mellem Roshan og

Tremaine risikerer at blive lidt for hed. “Hvad nu, hvis du kontaktede Hideo først, Emi? Hvis du fortalte ham, at hans bror er i live? Du sagde, at det var på grund af hans bror, at han skabte det hele – NeuroLink, Warcross, algoritmen – ikke også? Ville han ikke gøre hvad som helst for Sasuke?”

For mit indre blik ser jeg Hideo kigge på mig. *Alt, hvad jeg gør, gør jeg for ham.* Det var, hvad han sagde til mig for bare et par uger siden i en dampende varm kilde, mens vi så stjernerne tændes.

Allerede dengang havde han lagt planerne for sin algoritme. Og for mig har hans ord fået en helt ny mening. Det varme minde bliver pludselig koldt og hårdt som is.

“Hvis Zero virkelig er hans bror,” svarer jeg.

“Siger du, at han *ikke* er det? Vi så det jo alle sammen.”

“Jeg siger bare, at jeg ikke er sikker.” Jeg rører rundt i min skål med nudler, mens jeg prøver på at oparbejde en eller anden form for appetit.

Hammie lægger hovedet på skrå og ser dybsindig ud. Jeg kan næsten høre tandhjulene snurre i hendes skakhjerne. “Det kunne være en, som har stjålet Sasukes identitet. En, som prøver på at lokke andre på vildspor ved at overtage en død drengs navn.”

“Et genfærd,” mumler jeg bekræftende. Jeg kender betegnelsen, fordi jeg selv har prøvet det engang.

“Det er ikke til at vide, hvordan Hideo ville reagere på sådan en nyhed,” fortsætter Hammie, “så hvis Emi skal fortælle ham det, så er vi nødt til at være helt sikre på, at det passer. Og vi skal kunne bevise det.”

Roshan rejser sig op så pludseligt, at hans stol er lige ved at vælte. Da jeg ser op, er han allerede henne ved skydedørene, på vej ud.

“Hey, Roshan!” udbryder Hammie. “Er der noget galt?”

Han stopper op og vender sig mod os. “Om der er noget galt? Ja, der er det galt, at vi sidder her og diskuterer de finere detaljer vedrørende, hvordan Emi skal kaste sig ud i noget, som kan koste hende livet.”

Der bliver pludselig meget stille. Det er første gang, jeg har hørt ægte vrede i Roshans stemme, og i mine ører lyder det helt forkert.

Han ser rundt på sine holdkammerater, inden han retter blikket mod mig. “Du skylder ikke Hideo noget som helst,” siger han blidt. “Du har gjort, hvad du blev hyret til. Det er ikke dit ansvar at grave dybere ned i det – i Zeros fortid, eller hvad der skete mellem ham og Hideo – eller for den sags skyld, hvad han har tænkt sig at gøre ved Hideo.”

“Emi er den eneste, som ...” begynder Asher.

“Ja, som om du altid tænker på, hvad der er bedst for hende!” vrisser Roshan. Jeg rynker panden. Hvad mener han?

“Roshan ...” siger Asher.

Men Roshan ser bare trodsigt på ham. “Hør nu her,” siger han. “Hvis Zero og hans kumpaner stadig er opsat på at stoppe Hideo, så lad dem dog gøre det. Lad de to udkæmpe deres egen krig, og lad være med at komme i vejen for dem. Emi behøver ikke at gøre det. Og ingen af os har nogen ret til at prøve på at overbevise hende om det modsatte.”

Før jeg kan nå at svare, har Roshan vendt sig og er marcheret ud i det fri. Arrigt skubber han skydedøren i bag sig. Omkring mig ånder de andre lettet op.

Hammie ryster på hovedet, da jeg ser på hende. “Det er, fordi *han* er her,” mumler hun og nikker mod Tremaine.

Tremaine rykker sig lidt og rømmer sig. “Det er ikke løgn, hvad han siger,” siger han. “Altså om det med risikoen.”

Jeg stirrer mod det sted, hvor Roshan lige har siddet, og husker synet af træperlerne omkring hans håndled. I mit synsfelt kan jeg stadig se den seneste tekstbesked fra Zero i mit arkiv. De små, hvide bogstaver venter på svar.

Mit tilbud står stadig ved magt.

Hammie læner sig tilbage og lægger armene over kors. “Hvorfor giver du ikke op?” spørger hun mig.

“Er verdens skæbne ikke grund nok?”

“Nej, der er noget andet, det også handler om.”

Jeg begynder at blive irriteret, kan jeg mærke. “Alt det her sker på grund af mig. Jeg var direkte indblandet.”

Hammie lader sig ikke skræmme af mit tonefald. “Jamen det var jo ikke din skyld. *Hvorfor?* Sig det nu.”

Jeg tøver. Jeg har ikke lyst til at sige det. I kanten af mit synsfelt kan jeg se Hideos profil lyse grønt. Han er vågen og online. Mere skal der ikke til, før jeg mærker en ubændig trang til at linke med ham.

Jeg har det virkelig dårligt med, at han stadig virker sådan på mig. Vi har jo alle sammen prøvet at forgude en eller anden og ikke kunne give slip. Og det er skam ikke, fordi jeg ikke har haft stor fornøjelse af parforhold, der kom og gik i løbet af et par uger.

Men det her ...

Han er mere end en forelskelse eller en dusør eller et bytte. Han er for evigt knyttet til min historie. Den Hideo, som har stjålet verdens frie vilje, er stadig den samme Hideo, som begræd sin bror så dybt, at det efterlod en stribe af sølv i hans mørke hår. Den samme Hideo, som elsker sin mor og far. Den samme Hideo, som for længe siden løftede mig ud af

mit mørke og udfordrede mig til at drømme om et bedre liv.

Jeg nægter at tro på, at han ikke er andet end et uhyre. Jeg kan ikke bare se til, mens han går ned med flaget. Det er *derfor*, jeg ikke giver op. Fordi jeg er nødt til at finde den dreng igen, det hjerte, der banker, begravet under alle hans løgne. Jeg må stoppe ham for at redde ham.

Engang var han den hånd, der trak mig op. Nu er det min tur til at trække ham op.

Vi har passeret midnat, da vi forlader baren, og den øsende regn er svundet ind til en fin støvregn. Der er stadig folk på gaden. De første to stjernespillere er blevet udpeget, og deres virtuelle skikkelser svæver under hver eneste gadelygte.

HAMILTON JIMENEZ fra USA | PHOENIX RIDERS
PARK JIMIN fra SYDKOREA | BLOODHOUNDS

Hammie kaster kun et hurtigt blik på de kunstige udgaver af hende, som nu fremviser hendes bedste øjeblikke i tidligere kampe. “Jeg synes, du skal følges med os andre hjem,” siger hun og ser sig omkring i den mørke gyde.

“Det er sødt af dig, men jeg kan sagtens klare mig.” Hvis der virkelig er nogen, der skygger mig, så er der ingen grund til, at de også skal skygge mine holdkammerater.

“Vi er i Kabukicho, Emi.”

Jeg smiler ironisk. “Og hvad så? Hideos algoritme har også styr på Kabukicho. Der er ikke noget at være bange for.”

“Meget morsomt,” svarer Hammie og ser træt på mig.

“Det er heller ikke særlig smart, at vi følges ad. Det gør os til et fristende mål. Jeg ringer til dig, når jeg er tilbage på hotellet.”

Hammie kan godt høre på min stemme, at der ikke er

mere at diskutere. Hun ser ud, som om hun lige skal til at sige noget, men så nikker hun. “Ja, du kan lige vove på at lade være,” siger hun over skulderen, mens hun vinker og skynder sig efter de andre.

Jeg ser dem gå hen mod undergrundsstationen, hvor deres limousine venter. Jeg forsøger at forestille mig, hvordan hver enkelt af dem var, før de blev berømte, da de kom til Tokyo for første gang, om de følte sig usynlige nok til at tage undergrundstoget. Om de følte sig ensomme.

Jeg vender mig først væk, da mine holdkammerater ikke længere kan ses gennem regnen.

Jeg er vant til at færdes på egen hånd. Men jeg føler mig alligevel mere alene nu, og det er, som om der er mere tomt omkring mig uden mit team. Jeg stikker hænderne i lommen og prøver på at ignorere den flotte, virtuelle fyr, der kommer slentrende hen til mig for at invitere mig med ind i en af gadens klubber. Han taler engelsk og forstår mig også med det samme, da jeg beder ham om at forsvinde. Pof. Sådan. I næste sekund står han igen uden for klubben, på udkig efter mulige kunder. Jeg skubber resten af mit hår helt ind under hættten og går videre. Havde det været for en uge siden, ville jeg sikkert have gået med Hideo ved min side, hans arm om livet og hans jakke over mine skuldre. Og måske ville han have grinet ad et eller andet, jeg lige havde sagt. Men her går jeg alene og lytter til mine gummistøvlers plasken i de beskidte vandpytter. Dryppene fra skilte og baldakiner distraherer mig hele tiden. De lyder som skridt. Følelsen af at blive iagttaget er vendt tilbage.

En summen af elektronisk støj snurrer i mine ører. Jeg går videre, mens jeg bøjer hovedet i forskellige retninger, indtil det holder op.

Jeg kaster et blik på Hideos profil i mit synsfelt. Hvor er han mon lige nu, og hvad laver han? Jeg forestiller mig, at jeg kontakter ham og hans virtuelle version dukker op foran mig, mens Ashers spørgsmål genlyder i mine ører. Hvad ville der ske, hvis jeg fortalte ham om Zeros forbindelse til hans bror? Ville det være så slemt at gøre det, selv om man ikke var helt sikker?

Jeg bider tænderne sammen, irriteret på mig selv over, at jeg har så travlt med at finde på undskyldninger for at høre hans stemme. Hvis jeg lagde afstand til ham og tænkte på det hele som en arbejdsopgave, der skulle fokuseres på, så kunne det være, at jeg ikke længere ville savne ham så meget.

Den elektroniske støj er der igen. Denne gang stopper jeg op og lytter efter. Ingenting. Der er kun få mennesker omkring mig nu, og de ser alle temmelig anonyme ud. *Er der nogen, der prøver på at hacke mig?* Jeg tager et kig på NeuroLinks systemfiler for at tjekke, at alt ser normalt ud. Grøn tekst glider gennem mit synsfelt, scanningen siger, at alt er okay.

Lige indtil den springer en kommando over, så der ikke bliver kørt diagnostik på mine tekstmeddelelser.

Det her kan jeg ikke lide. Men før jeg kan nå at undersøge sagen nærmere, forsvinder al tekst fra mit synsfelt. Tilbage står kun en enkelt sætning.

Jeg venter stadig, Emika.

Alle de små hår i nakken rejser sig. Det er Zero.

Jeg ser mig nervøst omkring, tjekker hver af de tågede skikkelser i disen. Vejbanens farvestrålende spejlinger bølger i den våde nat. Lygtepæle ligner pludselig mennesker, og alle skridt i det fjerne lyder, som om de nærmer sig.

Er han her? Er det ham, der har holdt øje med mig? Halvt om halvt venter jeg at se hans velkendte skikkelse dukke op bag mig, klædt i kropsnær rustning og med ansigtet skjult under den sorte, ugenomsigtige hjelm.

Men der er ingen.

“Der er kun gået et par nætter,” hvisker jeg – og ser mine ord blive konverteret til tekst. “Du må da lige give mig lidt tid.”

Jeg har givet dig tid.

Jeg mærker irritationen blusse op under min frygt. “Jamen så kan det være, at du skal tolke det derhen, at jeg ikke er interesseret.”

Er du ikke interesseret?

”Overhovedet ikke.”

Hvorfor ikke?

”Måske fordi du prøvede på at slå mig ihjel.”

Hvis jeg stadig ønskede at se dig død, så ville du være død nu.

Det løber mig koldt ned ad ryggen. “Prøver du på at overtale mig til at tage imod dit tilbud? For så kan jeg godt fortælle dig, at du ikke er ret god til det.”

Jeg er her for at fortælle dig, at du er i fare.

Jeg ved allerede, at jeg ikke kan regne med, hvad han siger, men der er noget i hans formuleringer, der gør mig meget vagtsom. Det går op for mig, at han måske lige nu er i gang med at hacke sig gennem mine værn og firewalls, grave sig gennem mine filer, grave sig gennem *mig*. Det er ikke længe siden, at han stjal alle min fars minder fra mig, og han vil kunne gøre det igen. “Jeg tror da nok, at den største fare, jeg befinder mig i lige nu, kommer fra *dig*.”

Så har du vist ikke været i DarkWorld for nylig.

Uvilkårligt tager jeg et skridt baglæns, da det pludselig er Sørøverskuden, jeg ser omkring mig. For bare et sekund siden befandt jeg mig på en gade i en storby; nu er jeg under dæk om bord på et piratskib.

Tremaine havde ret – der må være mange i DarkWorld, der stadig bruger betalinserne, for Hideos algoritme ville aldrig tillade dem at komme herved. Der er trængsel af avatarer, som alle er samlet omkring glascylinderen i midten af Sørøverskuden – den skærm, som viser hitlisten.

Altid den mest populære, hva’?

Jeg lader blikket glide op ad listen. Nogle af navnene kender jeg – gangsterbosser, politikere og enkelte berømtheder. Men så ... Der er jeg. *Emika Chen*. Jeg er øverst på listen, og ved siden af mit navn står dusørens beløb. Fem millioner yincoins.

Fem millioner yincoins for min død.

“Det kan simpelthen ikke passe,” lykkes det mig at sige.

Sørøverskuden forsvinder så hurtigt, som den dukkede op. Jeg står igen på gaden i Kabukicho. Zeros beskeder kommer nu i hurtig rækkefølge.

To snigmordere nærmer sig på denne gade. De vil være fremme, før du kan nå at komme til en togstation.

Alle muskler i min krop spændes. Jeg har set, hvad der sker med andre, som havner på den liste – og med så høj en dusør kan man roligt regne med, at nogen vil prøve på at vinde den.

Jeg tager mig i at ønske, at Hideos algoritme allerede havde virket på alle. Men så skubber jeg tanken fra mig.

“Hvordan kan jeg vide, at det ikke er dig, der har sendt dem?” hvisker jeg.

Du spilder tiden. Drej til højre i næste kryds. Gå ind i Butikscenteret og ned i kælderetagen. En bil venter på dig lige over for udgangen.

En bil? Måske var jeg slet ikke så paranoid. Han må have holdt øje med mig og måske regnet ud, hvor jeg ville gå hen, når jeg havde sagt farvel til mit team.

Jeg ser mig febrilsk omkring. Måske lyver Zero. Måske er det bare et af hans spil. Jeg kalder min telefonbog frem og ringer Asher op. Hvis de andre stadig er i nærheden, så kan de komme mig til hjælp. De kan ...

Længere når jeg ikke. Der lyder et skud bag mig, og en kugle hvisler lige forbi min hals og slår en flis af muren.

En kugle. *Et pistolskud.* Jeg føler mig lige pludselig meget skræmt.

Jeg kaster mig ned på jorden. Lidt nede ad gaden skriger en tilfældig forbipasserende og løber, så gaden nu er mennesketom. Jeg ser mig over skulderen, hvor er mine forfølgere? Og denne gang ser jeg en bølgende skygge glide hen over en mur. Og så fanger en bevægelse på den anden side af gaden mit blik. Jeg prøver på at komme på benene igen.

Et nyt skud brager.

Panikken er meget tæt på at gribe mig nu og truer med at overdøve alt andet. Jeg hører lydene, som om jeg var under vand. Som dusørjæger har jeg hørt pistolskud før, og jeg har hørt politiets kugler ramme mure og ruder, men det her er noget helt andet. Denne gang er det *mig*, de skyder efter.

Er det Zero, der har sendt dem? Men han advarede mig jo om dem. Han fortalte mig, at jeg var i fare. Hvorfor skulle han gøre det, hvis det var ham selv, der havde sendt dem?

Du bliver nødt til at tænke.

Jeg trykker mig ind mod muren, smider mit skateboard på jorden og springer om bord. Jeg banker hælen hårdt ned på det, og brættet speeder op med en høj hvinen. Zero sagde, at der var en bil lige rundt om det næste hjørne. Jeg knæler ned på brættet, så jeg kan holde det med begge hænder, og styrer mod enden af gaden.

Men endnu en pistolkugle hvisler forbi mit ben – lidt for tæt på – og rammer brættet. Næste kugle slår et hjul løs.

Mens brættet drejer skarpt og banker ind i muren, springer jeg af, ruller et par gange hen ad gaden og kommer på benene igen. Men min ene sneaker støder mod en revne i asfalten. Jeg snubler. Jeg hører skridt bag mig. Jeg kniber øjnene sammen, endnu før jeg er kommet op at stå igen. Det er ude med mig. Jeg venter bare på den brændende smerte, når en kugle går igennem mig.

“Rundt om hjørnet! Skynd dig!”

Jeg vender hovedet mod stemmen.

En pige med en sort kasket sidder på hug ved siden af mig i mørket. Hendes læbestift er sort, hendes øjne – grå og hårde som stål – er rettet mod de tågede skikkelser på gaden. Hun har en sort manchette om det ene håndled. Det går først op for mig, at manchetten ikke er virkelig, da et strejf af virtuelt blåt skinner fra det. Hun står så let på fødderne, at man skulle tro, hun var klar til at flyve gennem luften, og hendes ansigt er fuldstændig roligt og afklaret.

Lige for et øjeblik siden var der ingen ved siden af mig. Det er, som om hun bare dukkede op ud af den blå luft.

Hun sender mig et hurtigt blik. “*Løb!*” Ordet kommer som et piskesmæld. Denne gang tøver jeg ikke. Jeg spæner bare, så hurtigt jeg kan.

Mens jeg løber, rejser hun sig og bevæger sig hen mod

den ene af de hætteklædte snigmordere. Hun bevæger sig med en ro, der næsten virker skræmmende. Selv da angriberen løfter armen for at skyde hende, er det, som om hun forudser hans bevægelser, og da hans skud går af, har hun drejet kroppen, så hun undgår kuglen, mens hun selv løfter sin egen pistol. I en flydende bevægelse, næsten som om det var slowmotion, sigter hun og trykker af. Jeg er nået hen til hjørnet og vender mig, lige da hendes kugle rammer min attentatmand i skulderen så voldsomt, at han går omkuld.

Hvem fanden er den pige?

Zero har ikke sagt noget om, at han arbejder sammen med andre – måske er der slet ingen forbindelse imellem dem. For den sags skyld kunne hun være en snigmorder, der vil give mig en falsk tryghed ved at lade, som om hun prøver på at hjælpe mig.

Jeg er allerede fremme ved butikscenteret. Jeg suser forbi flokke af forskrækkede mennesker på vej ned ad den første den bedste trappe, jeg får øje på. *Kælderetagen*, tænker jeg. Jeg hører lyden af politisirener i den gade, jeg lige har forladt. Hvordan kan de være her allerede?

Så kommer jeg i tanker om kvinden, der løb skrigende bort, da det første pistolskud lød. Hvis hun har et par af de nye algoritmelinser på, så kan det tænkes, at hendes reaktion har fået NeuroLink til at tilkalde politiet. Jeg ved slet ikke, om det er en mulighed, men det lyder som noget, Hideo kunne have fundet på.

Trappen er ikke længere, jeg må have nået kælderetagen. Jeg styrter ud gennem en nødudgang og opdager pludselig, at pigen med de grå øjne allerede er her – hun løber ved siden af mig. Jeg skal lige til at sige noget, men hun ryster på hovedet.

“Senere,” siger hun. “Skynd dig, for fanden.”

Mens vi løber videre, indsamler jeg så megen information som muligt om hende. Udbyttet er magert. Ligesom mig selv gemmer hun sig tilsyneladende bag en falsk identitet. De forskellige profiler, der svæver omkring hendes hoved, er alle sammen tomme og vildledende. Hun er fokuseret og målrettet, og hver eneste af hendes bevægelser afslører, at sådan noget som det her har hun prøvet mange gange før.

Sådan noget som hvad? Som at hjælpe et forfulgt bytte med at komme i sikkerhed? Eller som at lokke et forfulgt bytte i en fælde?

Jeg krymper mig ved tanken. Jeg må vælge, om jeg skal stole på hende eller ej, og jeg har ikke råd til at vælge forkert. Hvis hun er ude på at holde mig væk fra de andre dusørjægere eller sådan noget, så skal jeg være klar til at stikke af fra hende, hvis jeg pludselig får en chance.

Butikscenterets kælderetage ligner til forveksling kosmetikafdelingen i et stormagasin i New York, med den forskel, at man ikke sælger makeup og den slags her, men alle mulige former for overdådige og kunstfærdige desserter. Kager, mousser, fyldte chokolader – alt sammen pakket ind, så det mest ligner juveler. Lyset er dæmpet, etagen er lukket for natten.

Jeg spæner efter pigen ned ad de mørklagte gange mellem diskene. Hun passerer tæt forbi en glasmontre med udstillede desserter og banker en albue mod glasset, så det går i stykker.

Et alarmhorn begynder straks at tude over os.

Tilfreds med resultatet stikker pigen en hånd ind i den smadrede montre og snupper sig en lille mochikage udsmykket med guldfleger. Hun ryster glasskårene af, inden hun propper den i munden.

“Hvad laver du?” råber jeg gennem larmen.

“Rydder vejen for os!” råber hun tilbage, så mochi-kagekrummerne flyver om ørerne. Hun vinker op mod loftet. “Alarmen skulle gerne skræmme nogle af dem væk.” Hun strammer grebet om pistolen og gør nogle fagter i luften med den anden hånd. En invitation dukker op i mit synsfelt.

Opret forbindelse til [nul]?

Jeg tøver kun en brøkdelt af et sekund, før jeg accepterer. Neongyldne linjer viser sig i mit synsfelt og viser den vej, hun har planlagt for os. “Følg den, hvis vi bliver væk fra hinanden,” siger hun over skulderen.

“Hvad må jeg kalde dig?” spørger jeg.

“Skal det være lige nu?”

“Hvis jeg bliver overfaldet, vil jeg gerne vide, hvilket navn jeg skal skribe.”

Hun vender sig mod mig og smiler stort. “Jax,” siger hun.

Jeg får øje på en højrød skikkelse, der gemmer sig bag en pille et stykke fra os.

Uden at sætte farten ned løfter Jax sin pistol og gør klar til at skyde. “Dækning!” advarer hun. Og så skyder hun.

Jeg kaster mig på gulvet, samtidig med at skuddet går af. Det bliver omgående besvaret af vores ukendte modstander. Kuglerne slår gnister, da de rammer pillerne, og smadrer en af glasdiskene. Det ringer for mine ører. Jax fortsætter fremad, med samme præcise bevægelser som før, træder af vejen for indkommende kugler, tager ladegreb på sin pistol, støtter skulderen og besvarer ilden. Jeg løber sammenkrøbet og holder mig så tæt på hende som muligt.

En kugle kommer meget tæt på hende, så hun rykker

sidelæns, og uden mindste besvær kaster hun sit våben fra den ene hånd til den anden. Og så skyder hun.

Denne gang når hendes kugle sit mål. Der lyder et skrig af smerte. Og da jeg spejder hen over diskene, ser jeg den røde skikkelse falde om. Den gyldne streg angiver, at vi skal dreje til højre, men inden vi gør det, går Jax hen til den faldne modstander.

Hun retter pistolen mod personen og affyrer et enkelt afgørende skud.

En enkelt voldsom krampetrækning gennemryster snigmorderens krop – og så bliver den slap.

På et øjeblik er det overstået, men lyden af skuddet genlyder i mit hoved som ringe i vandet, der bølger frem og tilbage og lapper ind over hinanden igen og igen. Jeg ser blod, sprøjtet op på væggen, og en pøl af blod, der breder sig fra det gabende hul i hans hoved.

Det vender sig i min mave. Jeg kan ikke nå at stoppe det, så jeg falder bare på knæ og ofrer mit seneste måltid.

Jax trækker mig på benene igen. “Tag dig sammen. Og følg med.” Hun lægger hovedet på skrå og gør tegn til, at jeg skal fortsætte.

Blodet på væggen er som brændt fast på min nethinde. Ikke til at slippe af med igen. *Hun dræbte ham alt for ... ubesværet. Hun er vant til det.* Jeg overvejer at stikke af fra hende – men Jax *har* forsvaret mig, og hun har ikke selv prøvet på at dræbe mig. Kan det tænkes, at der er en højere dusør for at tage mig levende?

Jeg har tusind spørgsmål, der trænger sig på, men jeg tvinger mig selv til at stavre sløvt efter hende. Der er helt stille nu bortset fra lyden af vores løbende fødder. Udrykningshornene er forstummet, men det myldrer sikkert med

politi og ambulancefolk udenfor, og måske har nogen allerede fundet den mand, Jax skød.

Det føles, som om vi løber i flere timer, men det kan højst have taget os et minut at nå vores mål – enden af den gyldne linje, foran et lagerrum.

Jax indtaster koden i dørens sikkerhedslås. Den lyser grønt, giver et enkelt *biip* fra sig, og døren svinger op. Jax genner mig ind.

Rummet ser ud, som lagerrum plejer at se ud. Trækasser og papkasser er stablet fra gulv til loft. Jax læner sig mod et bord og går i gang med at lade sin pistol.

“Jeg kan ikke tage dig ud ad den normale indgang,” mumler hun. “Politiet har spærret af, så vi ikke kan komme hen til bilen. Så vi skal denne vej.”

Bilen. Så er hun måske sammen med Zero.

Jeg kryber sammen i et hjørne og kniber øjnene i. Mit svælg føles stadig, som om det er fyldt med mavesyre. Det dræbende skud ringer for mine ører. Jeg sukker dybt og bævende og prøver på at tage mig sammen, fæstner blikket på pigens pistol, men mine hænder bliver ved med at ryste, uanset hvor hårdt jeg knytter dem. Jeg kan simpelthen ikke samle tankerne. De falder fra hinanden, hver gang jeg prøver.

Jax kan se, at jeg kæmper for at få styr på mig selv. Hun stopper op, kommer helt hen til mig og løfter min hage med sin behandskede hånd. Der er blodpletter på læderet. Jeg fatter ikke, hvordan hun kan være så rolig og koncentreret, lige efter at hun har skudt en mand i hovedet. Mon det er nu, hun har tænkt sig at knække min nakke, som om den var en tør gren?

“Hey,” siger hun og ser mig ind i øjnene. “Du er okay.”

Jeg gør mig fri af hendes greb. “Det ved jeg godt.” Min stemme dirrer, kan jeg høre.

“Godt.” Hun tager en hånd om på ryggen og hiver en pistol mere op af bæltet. Uden advarsel kaster hun den hen til mig.

Jeg er lige ved at tabe den. “Altså, for fanden,” udbryder jeg og holder våbnet med to fingre. “Hvad har du tænkt dig, at jeg skal bruge *den* til?”

“Skyde med den efter behov?” foreslår hun.

Jeg ser bare sløvt på hende, indtil hun himler med øjnene og tager pistolen fra mig. Hun stikker den tilbage i bæltet, inden hun tager sin egen pistol og klikker magasinet ud af den. “Sig mig, har du aldrig prøvet at skyde med pistol?”

“Ikke en ægte.”

“Har du set nogen dø?”

Jeg ryster umærkeligt på hovedet.

“Jeg troede, du var dusørjæger.”

“Det er jeg også.”

“Men du gør ikke den slags?”

“Du mener, skyder folk?”

“Ja. Den slags.”

“Min opgave er at fange mit bytte *levende*, ikke at lave huller i deres hoveder.” Hun sætter et friskt magasin i pistolen. “Og er det så mit stikord til at spørge dig om, hvad fanden der foregår her? Har Zero sendt dig?”

Jax stopper den nyladte pistol tilbage i hylsteret. Så sender hun mig et blik, der er næsten medlidende. “Hør nu her. Emika Chen. Det er det, du hedder, ikke? Du har tydeligvis ikke den fjerneste anelse om, hvad du har rodet dig ud i.” Mens hun taler, trækker hun en dolk op af sin ene støvle. “Du spiste middag sammen med Phoenix Riders her til aften, gjorde du ikke?”

“Du har udspioneret mig?”

“Jeg har *iagttaget* dig.” Jax går hen til enden af rummet og skubber en stabel af kasser til side. Bag den er en diskret dør kun synlig som et firkantet omrids på væggen. Forsigtigt lirker hun dolken ind i sprækkerne. “Jeg håber sgu ikke, jeg skal forklare dig alting.”

“Jeg synes, du skal fortælle mig, hvad fanden det var, der lige skete, og så kan vi tage den derfra.” Jeg lægger armene over kors. Det dæmper min sitren, og følelsen af mine egne arme, foldet beskyttende over brystet, giver mig en lille, men hårdt tiltrængt følelse af tryghed. Og det er ikke min fornemmelse, at det er en god idé at vise denne pige, hvor svag jeg er.

“Jeg har lige reddet dig fra dine snigmordere,” siger Jax og peger på mig med dolken. “Zero advarede dig om dem.”

Hendes bekræftelse sender en ny bølge af frygt igennem mig. Jeg læner mig mod væggen for at finde støtte. “Så han har altså sendt dig for at hente mig?”

Hun nikker. “Jeg tør vædde på, at nogle af de snigmordere arbejdede sammen, sådan som de holdt sig på hver sit fortov og dækkede kælderetagen her. Og du har garanteret ikke set den sidste. Så længe dusøren er så høj, skal der nok komme flere.”

Hun kommer hen til mig og stikker et stykke jern i hånden på mig. “Hold lige det her.” Så går hun tilbage til døren og fortsætter med at lirke kniven ind i dørens sprækker.

Jeg ser lamslået på hende. “Hvorfor i alverden skal jeg slås ihjel?”

“Tror du ikke, din forbindelse til Hideo Tanaka er grund nok?” Hun knurrer ærgerligt, da dolkens blad kiler sig fast. “Folk tror jo, at alt, hvad der er gået galt i turneringen, er

din skyld. Fordi du hackede ouverturkampen, og fordi du hoppede i seng med Hideo. Og der går rygter om, at det også var dig, der smuglede ulovlige boostere ind i finalekampen, fordi du var sur over, at dit hold havde fyret dig.” Hun trækker på skuldrene. “Og det er jo ikke, fordi de tager helt fejl.”

Vreden stiger op i mig og fejer min overraskelse af vejen. “Der er folk, der vil se mig død for *det*?”

“Der er sikkert mange gamblere derude, der har tabt formuer på den finalekamp. Du kommer til at have snigmordere omkring dig indtil videre, så jeg vil foreslå, at du holder dig i nærheden af mig.” Hun får rykket dolken fri, stikker den ind et nyt sted og lægger sin vægt bag den.

Zero. Det er første gang, jeg har hørt andre end Hideo indrømme, at han eksisterer. “Hvorfor sendte han dig?”

Hun hiver den sorte kasket af det korte, sølvhvide hår og ser op på mig. “Ja, hvad tror du? For at forhindre dig i at blive pumpet fuld af kugler. Og selv tak.”

Jeg får gåsehud på benene. Zeros advarsel havde altså alligevel været ægte nok. Havde den ikke? “Nej ... Jeg mener, hvorfor *dig*? Hvad er *dit* job?”

Hun ser undrende på mig. “Hvordan tror du egentlig, man stopper en snigmorder?”

Med en anden snigmorder. Det burde ikke overraske mig, efter hvad jeg lige har set hende gøre, men jeg kommer pludselig til at tænke på de potentielle snigmordere, jeg har set på Sørøverskuden, hvor de holdt øje med hitlisten. Tålmodige og dødstyle. Måske var Jax en af dem.

Jeg må lige synke en klump. “Så du arbejder altså for Zero? Var du en del af det hold, der prøvede på at sabotere Warcross?”

Hun tænker sig om, før hun svarer. “Det kan man vel på en måde godt sige. Vi er begge to Sortkitler.”

Sortkitler?

Jeg rynker panden og gennemgår i tankerne alle de lyssky grupperinger, jeg har hørt om i DarkWorld. Der er selvfølgelig de store navne – *Wrecking Crew Hackers*, *Anonymous* – som er kendt af offentligheden, og mindre bander, som stræber efter at blive berygtede.

Men Sortkitlerne er ikke et navn, jeg er stødt på. Jeg aner ikke, om det er en stor sammenslutning eller en lille flok, kender ikke deres formål og ved ikke, hvad de gør. Og i min verden er det ikke noget godt tegn. Det betyder, at de ikke er her for at skabe opmærksomhed om sig selv – de er her for at anrette skade – alvorlig skade.

“Jeg har aldrig hørt om dem,” svarer jeg.

Igen trækker hun på skuldrene. “Det undrer mig ikke. Jeg ville have været mere mistænksom, hvis du havde.”

“Og hvad, hvis jeg ikke vil?”

“Ikke vil hvad?”

“Hvad, hvis jeg ikke vil vide mere? Hvad, hvis jeg ikke har lyst til at komme med dig?”

Denne gang kommer der et lille smil på Jax’ læber, og det får hende til at se helt anderledes ud. Meget mere ondskabsfuld. Det går pludselig op for mig, at jeg er lukket inde i et rum sammen med en professionel morder.

“Så kan du da bare gå,” siger hun og nikker mod døren.

Hun udfordrer mig – tror ikke på, at jeg mener, hvad jeg siger. Af ren og skær stædighed springer jeg hen til døren, klar til at åbne den og løbe min vej. Halvt om halvt venter jeg at mærke den brændende smerte af en kugle i min ryg.

“... hvis du virkelig har så travlt med at dø,” tilføjer hun henkastet bag mig.

Jeg stopper op. Det *kunne* jo være, at der var noget om snakken.

“Zero vil blive meget skuffet over at miste dig,” fortsætter hun. “Men han har aldrig *tvunget* nogen til at arbejde for sig. Hvis du går ud ad den dør, så er du fri. Og død. Det er dit eget valg.”

Der er dusørjægere på den anden side af den dør, som bare venter på, at jeg skal komme løbende ud i en dårligt oplyst kælder ... Og der er en snigmorder på denne side af døren, som påstår, at hun vil hjælpe mig med at flygte fra dem.

Jeg strammer grebet om dørens håndtag. Jax har ret. Jeg kan højst klare mig i to sekunder derude, helt alene mod guderne må vide hvor mange skydegale psykopater på jagt efter den store gevinst. Eller jeg kan blive her sammen med en såkaldt Sortkittel, som i det mindste har reddet mig, og som – indtil videre i hvert fald – ønsker at holde mig i live.

Jeg bider tænderne sammen og tvinger min hånd til at slippe håndtaget. “Der er jo ikke noget valg,” siger jeg. “Og det ved du godt.”

Hun trækker på skuldrene og fortsætter sit forsøg på at åbne den anden dør. “Jeg passer bare mit arbejde. Zero venter på dig, og han forventer, at jeg leverer dig hel og ubeskadiget.” Det længe ventede klik lyder fra døren, og hun vinker ad mig. “Giv mig lige dimmeren dér.”

Jeg kaster jerntingesten hen til hende og ser hende tvinge den i sprækken dér, hvor dolken åbenbart fik fat i noget. Der er et svagt, grønt skær. Der kommer et stille plop fra døren, som nu glider op og afslører en støvet, underjordisk gang, der ser ud til at have ligget øde hen i lang tid. En ufuldendt

og for længst forladt jernbanetunnel. For enden af den fører trappetrin op mod et svagt lys. Det må være dér, den lovede bil venter på os.

Jeg bliver, hvor jeg er. “Hvor tager du mig hen?”

Igen trækker Jax sin pistol frem og støtter den mod sin skulder. Jeg ser bekymret på den. “Stoler du på mig?”

“Egentlig ikke.”

“Godt. Det besvarer så mit næste spørgsmål.” Jax retter pistolen mod mig og skyder.

3

Hvad der derefter sker, oplever jeg i løsrevne stumper.

Den brændende smerte fra skuddet tæt på min hals. Verden omkring mig, som bliver utydelig, det fjerne bump, jeg hører, da jeg vælter ind i væggen. Den pludselige panik, da mine lemmer bliver følelsesløse.

Jeg er blevet bedøvet.

Tanken kæmper sig op gennem al den sirup, der lige har druknet min hjerne. Jeg ser op på Jax, da hun kommer hen til mig. *Hvad har du gjort ved mig?* Jeg vil have en forklaring, men det lader til, at min krop er blevet til gummi, og selv om jeg stadig er vågen, så glider jeg lige så stille ned, indtil jeg ligger på gulvet og glør på Jax' støvler. Lyden af mit hjertes hamren overdøver alt andet.

Drømmer jeg?

Nej, jeg er vågen. Jeg kan se, hvad der sker omkring mig, selv om det tilsyneladende foregår i en mørk tunnel, og der er mørke skyer langs kanten af mit synsfelt.

Det næste, jeg husker, er, at jeg har armen om Jax' skulder. At hun slæber mig gennem tunnelen til en ventende sort taxi. Jeg prøver på at stille skarpt på firkløverssymbolet på dens lysende taxiskilt. Den svage duft af nyt læder. Jax ser ned på mig. For mig er det som at se hendes ansigt gennem vand.

“Der er ikke noget at være bange for,” siger hun med rolig stemme. “Når du vågner i morgen, har du glemt det hele.”

Mit hoved hænger slapt ned, da bilen begynder at køre hen over tunnelens ufærdige jernbanespor. Regelmæssige strejf af lys afbryder mørket i tunnelen og oplyser de grå lædersæder. Jeg kæmper for at huske, hvilken vej vi kører. Mit hjerte føles som en sommerfugl, der flakser rundt i mit bryst for at finde udgangen.

Kan jeg optage et minde? Jeg prøver på at kalde menuen frem, prøver på at komme i kontakt med Hammie eller Roshan – hvem som helst – men mit hoved er for sløvt til at klare opgaven. *Hjælp mig*. Jeg prøver forgæves på at sende en besked ud. *Hjælp*. Jeg ser på Jax, jeg vil råbe hendes navn, men det føles stadig, som om luften er sej som sirup, og min tunge er tung og lammet.

Min ranking skifter, da vi kommer ud af tunnelen, ud i natten, og pludselig er vi omgivet af kontorbygninger, der rejser sig på begge sider, som træer langs med en skovsti. Ildevarslende strækker de sig opad, som om de var levende.

Velkommen til Omotesando-distriktet!

+150 point. Dagens samlede pointsum: +150 point.

Din ranking er lige gået op.

Ranking 85

For et kort øjeblik ændrer min beslutsomhed sig, da jeg bemærker ændringen i himlens farver. I Shinjuku var det Phoenix Riders' røde og gyldne farver, der dominerede. Men Omotesandos foretrukne hold er Winter Dragons – så her er himlen dækket af et bølgende tæppe af blå og sølv.

Farvestrålende bannere er draperet om lygtepælene, og over dem svæver virtuelle udgaver af 'dragerne'.

Jax læner sig over for at se, om jeg er okay. Festlighederne omkring os ofrer hun ikke megen opmærksomhed. Jeg kæmper for at holde øje med hende, men mine tanker forsvinder i mørket.

Mine mareridt er fulde af ansigter. Der er Jax' ubarmhjertige udtryk, da hun retter sin pistol mod et menneske og sender en kugle gennem hans hoved. Der er Hideo, som rynker panden, mens han hvisker mit navn tæt på mit øre, og hans hår stryger mod mig.

Og så er der Zero. Et mysterium. Jeg kan kun se ham i den form, jeg kender, i sort rustning, som spejler det røde lys omkring ham, mens hans ansigtstræk er skjult under den sorte hjelm. Han sidder over for mig med foldede hænder og siger, jeg skal løbe min vej.

Jeg ved ikke, hvor længe vi kører i taxien, før den omsider stopper foran en bygning.

Jax åbner døren for mig og hjælper mig ud. Med besvær vender jeg mig mod hende og prøver på at gå, men jeg kan kun svagt mærke det fjerne fortov under mine slæbende fødder. Jax har en arm om livet på mig og holder mig oppe, og hun siger noget til nogle mennesker, der står foran bygningens glasskydedøre. Jeg tror, det er et hotel.

“Lidt for meget skæg og ballade,” kvidrer hun til dørvagten. Jeg vil fortælle ham, at hun lyver, men det kræver al min energi bare at holde mig på benene. Og det er svært, når hele verden snurrer rundt.

Det her skal du huske. Du må ikke glemme det. Men jeg kan ikke engang holde fast på tanken om at huske. Alting ser mere og mere sløret ud, og jo mere jeg prøver på at

stille skarpt, des værre bliver det. Til sidst lykkes det mig at fokusere på Jax. Hun kører en hånd gennem sit hår og sender mig et hurtigt og ubekymret blik.

Så er vi i en elevator. Og så på en hotelgang. Mine øjne glider i igen, og det sidste, jeg hører, før søvnen melder sig, er Jax' stemme.

“Sig til Zero, at hun er her.”

4

Fem dage før Warcross-verdensmesterskabets afslutningsceremoni

Mørke. To stemmer.

“Hun skulle være vågnet ved middagstid. Din dosis var alt for høj.”

“Jeg troede, hun kunne klare det.”

“Men så må vi jo bare lade hende sove.”

Et svagt lys rammer mine øjne og får mig til at knibe dem sammen.

Jeg vender mig i sengen og kryber sammen i fosterstilling. Hvor er jeg? Et kalejdoskop af billeder danser omkring i mit hoved – drømme måske, men lysere og mere fåget på en måde, jeg ikke kan forklare. Jeg rynker panden.

Var der en taxi? En sort bil. En ufærdig jernbanetunnel. Et distrikt i farver. Mit hjerte banker som en rasende. Jeg ligger helt stille og tvinger det til at blive roligere, indtil jeg igen kan trække vejret normalt. Så åbner jeg øjnene. Daggryets orange lys ligger i striber på mit sengetøj og kommer i fokus, efterhånden som mine øjne stiller skarpt.

Nej, vent. Det er ikke daggry. Det er solnedgang.

Jeg blinker forvirret. Jeg ligger i en seng på et hotelværelse,

der er sparsomt, men luksuriøst møbleret. Tapetet har grå og hvide striber, og der hænger en række kedelige malerier.

Erindringer om nattens begivenheder kommer i bølger nu. Snigmorderne. Undergrundstunnelen. Jax' skikkelse, der tårner sig op over min forfølger. Skuddet.

Sortkitlerne.

Og så ... hvad? Det sidste, jeg husker, er Jax, der retter sin pistol mod mig.

Hun bedøvede mig. Det er jeg sikker på. Måske var det, for at jeg ikke skulle kunne huske, hvor jeg blev ført hen og ad hvilken vej. Men nu er jeg her, jeg ligger i et ukendt værelse med huller i min hukommelse.

Med et ryk sætter jeg mig op. Jeg har stadig det samme tøj på. Forsigtigt føler jeg efter, om jeg har fået nogen skader. Men bortset fra et par mindre hudafskrabninger og et lille ømt område på halsen er jeg uskadt. Min umiddelbare panik bliver til en ildevarslende uro, som fylder mit bryst. Jeg betragter det svage lys fra vinduet.

Der går et øjeblik, før jeg fatter, at jeg har en halv snes ulæste beskeder fra Phoenix Riders, hver af dem mere panisk end den foregående. Jeg rynker panden. Har jeg været væk længe, siden de er så bekymrede? Har de hørt, at der blev affyret skud i nærheden af det sted, hvor vi spiste? Det må have været i nyhederne, medmindre Hideo også kan styre dem. Jeg overvejer, om jeg skal fortælle mine holdkammerater, hvad der virkelig er sket, men beslutter mig for at lade være.

Jeg er ok. Bare rolig.
Manglende dækning, men ok nu. Vi ses.

Jeg stivner, da jeg ser den sidste ulæste besked. Det er en invitation, ledsaget af et profilbillede, som er omgivet af grønt.

Den er fra Hideo. Han vil gerne linke med mig.

Pludselig har jeg hjertet siddende oppe i halsen.

Hvad vil han? Kan han vide, hvad der er sket med mig, selv om jeg kun har betalinser på? Jeg ser mig hurtigt omkring efter tegn på, at jeg bliver overvåget, men der er ingen kameraer i loftet.

Lad være med at svare.

Jeg ved godt, at jeg burde lade være.

Men jeg ser bare til, da min hånd løfter sig og klikker på invitationen. Jeg fortryder det med det samme. Måske har den bedøvelse, Jax brugte, nedsat mine hæmninger og kapret min sunde fornuft. Men nu er det for sent. Først kan jeg ikke se ham, men gennem linket, som nu er aktivt, får jeg en smule af hans følelser.

De er en knude af sammenrodet angst og utålmodighed.

Emika.

Igen giver det et gib i mig. Hideos stemme er inden i mit hoved. Det er hans telepatiske opfindelse. Jeg burde for længst have vænnet mig til hans stemme, men det føles stadig som første gang, jeg hørte den i telefonen. Jeg rynker panden, mere irriteret på mig selv end på ham.

Hvad vil du? siger jeg til ham.

Jeg fik et opkald fra dig.

Virkelig? Har jeg prøvet at kontakte ham? Det må have været, mens jeg var halvbedøvet – måske en ubevidst reaktion. Jeg har en uklar erindring om, at jeg var desperat efter at tilkalde hjælp. Og så må jeg altså have valgt at kontakte Hideo.

Jeg krympede mig. Hvorfor ikke Hammie eller Roshan? Eller en af de andre på holdet? Hvorfor er det ham, jeg instinktivt vender mig mod?

Ja, det må så have været en fejl, svarer jeg.

Hvor er du? Der kom en masse frygt fra dig. Du bad mig om hjælp. Og så afbrød du.

At høre Hideos stemme i mit hoved føles så overvældende, at min første indskydelse er at afbryde forbindelsen med det samme. Men så kommer jeg i tanker om, at han kan mærke mine følelser. Til gengæld fornemmer jeg nu et stik af bekymring i ham, efterfulgt af en bølge af ængstelse. Hans brors navn rumsterer i udkanten af min bevidsthed, utålmodigt efter at blive nævnt. Tanken er så stærk, at det kræver al min vilje at holde den tilbage.

Jeg har det fint.

Du har det fint. Han lyder ikke overbevist, da han gentager mine ord.

Igen er der en kort pause, og så skifter mine omgivelser. Jeg sidder nu på en hvid sofa over for en åben terrasse med udsigt over en storbys glitrende lys i skumringen. Foran er en balkon med et rundt, åbent ildsted. Han er ikke hjemme, kan jeg se – i hvert fald ikke i det hjem, jeg har set. Og Henka Games er det heller ikke. Det er en ejendom, mere overdådig end noget, jeg nogen sinde før har set, med udsigt over en by, jeg ikke genkender. Baroksøjler tårner sig op, og flорlette gardiner bevæger sig i brisen på begge sider af døren ud til balkonen. Velplejede buske bryder ensformigheden. I baggrunden kan jeg høre summende stemmer og klinkende glas – lyden af en fest.

Som en silhuet mod aftenhimlen står Hideo med en hånd på stengelænderet. Modlyset tegner en svag glorie om hans krop.

Min drøm. Hans hænders berøring. Hans læber mod min hud.

Jeg kan mærke, at mine kinder bliver røde, og jeg kan ikke tvinge dem til at lade være.

Det varer et øjeblik, før det går op for mig, at der er en ung kvinde ved hans side. Jeg genkender hende ikke, men i mørket kan jeg se, at hun er klædt i en stram, glitrende kjole, og at hendes lange hår bølger ned over hendes skuldre. Hun læner sig ind mod ham, hendes hånd glider ned ad hans arm, og hun hvisker et eller andet i hans øre og smiler.

Vreden blusser op i mig, før jeg kan nå at få den under kontrol. Hvem fanden er hun, og hvad bilder hun sig ind at indsmigre sig hos Hideo?

Og hvad fanden rager det i øvrigt mig? Jeg har jo allerede slået op med ham. Det kan da vel ikke overraske mig, at en anden allerede er ude på at få hans opmærksomhed?

Hideo besvarer ikke hendes tilnærmelser. I stedet giver han hende det høflige smil, jeg efterhånden kender så godt, og mumler noget i hendes øre, der får hende til at tage hånden til sig. Hun lægger hovedet på skrå og giver ham endnu et smil, inden hun går. Hendes stilethæle klikker taktfast mod gulvfliserne.

Hideo ser ikke efter hende. Han vender sig mod mig. Han ligner ikke en, der er i stand til at styre sindene på stort set alle mennesker i hele verden. Han ligner ikke årsagen til, at vi alle sammen risikerer at miste vores frie vilje. Lige nu er han den person, jeg faldt for, kød og blod og pinefuldt menneskelig, der ser på mig, som om han aldrig før har set mig.

Et jag af jalousi når mig gennem vores link, og det går op for mig, at han sagtens kunne få det indtryk, at jeg befinder

mig i en eller andens seng. Jeg tillader mig selv et kort øjeblik skadefryd.

“Hvor er du henne?” mumler jeg.

Han kaster et hurtigt blik over skulderen på den glitrende by bag sig. “Singapore,” svarer han. “Jeg er her for at tage mig af nogle forretninger.”

Forretninger – i milliardærklassen. Han forventer sikkert, at jeg vil komme med bemærkninger om den fest, han deltager i, eller spørge om, hvem kvinden, der lige gik, er. Men den fornøjelse skal han ikke have.

“Men du klarer dig åbenbart godt nok, kan jeg se,” siger jeg spidst.

“Hvad er der sket med dig?” siger Hideo.

Hans ord er kolde og uengagerede, men jeg kan fornemme de følelser, der strømmer fra ham til mig. Glæde over at se mig igen. Vrede. Frustration. Bekymring for min sikkerhed.

En brøkdel af et sekund har jeg lyst til at fortælle ham, at jeg savner ham. At jeg bliver ved med at drømme om ham, hver eneste nat. At jeg ikke engang nu kan bære tanken om at vende ham ryggen.

Men så vender virkeligheden tilbage, og min vrede blusser op igen. “Ikke noget,” svarer jeg. “Jeg skulle lige til at afslutte samtalen.”

Han går hen mod mig, indtil det føles, som om der kun er nogle få centimeter imellem os. “Hvorfor er du her så endnu?” siger han.

Det er første gang i lang tid, jeg hører den iskolde tone i hans stemme, han plejer at bruge over for fremmede. Det rammer mig hårdere, end jeg havde regnet med. “Du har ingen ret til at være vred på mig.”

“Det er jeg heller ikke. Jeg har bare ikke lyst til at se dig. Var det ikke sådan, du gerne ville have det?”

“Jo, det kan du da lige tro,” snerrer jeg.

“Jeg er dit bytte nu, er jeg ikke?” mumler han. Hans følelser er pludselig svinget over til tvivl, en påmindelse om, at vi har en mur imellem os. Han ser mistroisk på mig. “Det var derfor, du ville i kontakt med mig, var det ikke? Du har sat en fælde for mig. Det var løgn, at du havde brug for hjælp. Det er et led i din jagt.”

“Du mistænker mig?” Jeg ser vredt på ham. “Skal jeg lige minde dig om, hvad det er, du gør?”

“Ja, gør du det,” svarer han koldt.

“Det mener du ikke? Du *må* da have hørt om de lange køer foran politistationerne – og set billeder af folk, der begår selvmord. Gør det slet ikke noget indtryk på dig?”

“Billeder af *dømte menneskehandlere, der begår selvmord*. Og *mordere*, som melder sig selv til politiet og tilstår. Og samtidig er antallet af anmeldte forbrydelser styrtdykket.” Hideos blik er hårdt og uforsonligt. “Hvad er det, du prøver på at overbevise mig om?”

Hans ord forvirrer mig, og det gør mig endnu mere vred. “Det er forkert, at du har så stor magt.”

“Algoritmen har ingen fordomme.”

“Du førte mig bag lyset. Du bildte mig ind, at jeg hjalp dig med at gøre noget godt.”

“Det er det, du er mest vred over. Ikke algoritmen. *Det her*.” Hideo sænker hovedet, lukker øjnene et sekund og åbner dem igen. “Du har ret. Jeg burde have sagt det tidligere, og det beklager jeg dybt. Men du ved, hvorfor jeg gør det, Emika. Jeg åbnede mit hjerte for dig.”

“Og det var dit eget valg at gøre det,” svarer jeg. “Du

får det til at lyde, som om jeg burde være taknemmelig for det.”

“Nå, er det dét, du tror?” Hans stemme er blevet mere skarp. Han lyder advarende. “At jeg brugte min fortid som madding for dig? Fordi jeg skulle have dig til at gøre noget for mig?”

“Ja, hvad vil du ellers kalde det?” Min stemme er hæs nu. “Hvorfor åbnede du dit hjerte for mig? Jeg var jo bare endnu en dusørjæger på din lønningsliste. Bare endnu en pige, der passerede gennem dit liv.”

“Jeg har aldrig fortalt nogen om min fortid,” knurrer han. “Og det ved du udmærket godt.”

“Hvordan kan jeg regne med noget som helst, du siger nu? Måske er det, der skete med din bror, noget, du fortæller til alle de piger, du gerne vil have med i den varme kilde.”

Jeg kan med det samme mærke, at jeg er gået for vidt. Hideo rykker tilbage, som om han har brændt sig. Jeg synker en klump og fortæller mig selv, at jeg ikke skal skamme mig over at have langet ud efter ham på den måde. “Vi har ikke mere at tale om,” siger han langsomt. “Jeg vil foreslå, at du ikke spilder vores tid med at kontakte mig igen.”

Han afbryder forbindelsen, inden jeg kan nå at svare.

Pludselig er hotelsuiten, den glitrende by og Hideos blåsorte skikkelse revet bort, og den hvide sofa, jeg sad på, er transformeret til min sengs silkelagner. Det går op for mig, at jeg ryster over det hele, og min pande er blank af sved.

Mit vredesudbrud er overstået lige så pludseligt, som det kom. Mine skuldre sænkes.

Jeg skulle ikke have sagt det. Men når jeg er vred, så tænker jeg kun på at såre så dybt som muligt. Og det kan også være lige meget nu, kan det ikke? Hvis hans afvisende

tone sårer mig, så er det kun, fordi jeg ikke er vant til den. Fordi jeg er udmattet. Der er sket alt for meget i løbet af dagen, og efter Hideos korte visit er jeg så smadret, at jeg ikke har lyst til andet end at synke ned i min seng, indtil jeg forsvinder.

Jeg ryster på hovedet og trasker ud på badeværelset. I spejlet kan jeg se et blå mærke på siden af halsen. Det må være dér, Jax ramte mig med bedøvelsen. Forsigtigt gnubber jeg den ømme plet, inden jeg går ind i brusekabinen.

Dampen fra det varme vand gør mig lidt mere klar i hovedet. Måske var det dumt af mig at tro, at jeg kunne få Hideo til at forlade sin fastlagte kurs. Det eneste, jeg fik ud af den samtale, var en bekræftelse på, hvor stædig og ubøjelig han er. Han er ganske upåvirket af, hvad der sker rundt omkring i verden, og det betyder, at han ikke vil stoppe, før de sidste to procent af befolkningen er styret af algoritmen.

Og den flok er jeg en del af.

Jeg må stoppe Hideo. Inden det bliver for sent. Det er, hvad jeg siger til mig selv igen og igen, indtil vandet har fået mine fingerspidser til at rynke helt sammen.

Jeg føler mig forfrisket, da jeg stiger ud af badet. Det lader til, at bedøvelsens eftervirkninger nu er klinget af, og følelsen af omtåget panik er afløst af bekymret agtpågivenhed. Jeg har et badehåndklæde om mig, da jeg vender tilbage til soveværelset og kalder min menu frem. Jeg ved, jeg befinder mig på et hotel i Omotesando, men meget andet kan jeg ikke finde. Intet i min suite eller denne bygning kan fortælle mig noget om Sortkitlerne. Men det havde jeg nu heller ikke regnet med.

Der er gået en time, da jeg omsider får en invitation fra en, jeg ikke har i min kontaktliste.

Jeg skal lige til at acceptere, men forbindelsen er allerede etableret, før jeg når at gøre det. Jeg holder vejret og trækker håndklædet tættere ind om mig. Er der nogen, der har hacket mit NeuroLink?

“Du er vågen.”

Jeg genkender Jax’ stemme. Jeg er på en gang lettet og bekymret. “Holder du øje med mig?”

“Jeg så lige din status skifte til grøn.” Hun lyder stadig lige ivrig.

“Og hvor er jeg helt præcis?”

“På et hotel selvfølgelig. Og der må du nok hellere blive et stykke tid, indtil du ikke længere er på toppen af hitlisten.”

“Hvorfor bedøvede du mig i går?”

“I forgårs. Du har sovet et helt døgn.”

Jeg har mistet en hel *dag*? Så det er ikke solnedgangen efter den nat, Jax dukkede op. Så kan jeg bedre forstå, at mine Phoenix Riders-venner var lidt paniske.

“Hvorfor gjorde du det, Jax?” spørger jeg igen. Efter mit skænderi med Hideo er jeg ikke i humør til flere julelege.

“Slap af. Du sagde, at du ikke stolede helt på mig, så jeg måtte sikre mig, at du ikke overfaldt mig i bilen på vej herhen. Jeg kunne have trukket en sæk ned over hovedet på dig, men jeg ville helst ikke skræmme dig.”

Jeg ser vantro på hende. “Nej, det er sandelig heller ikke *spor* skræmmende at blive skudt.”

Hun sukker opgivende. “Er du kommet til skade? Nej, du er ikke kommet til skade. Og nu må du hellere se at få tøj på.”

“Hvorfor det?”

“Fordi Zero kommer og besøger dig om et øjeblik.”

Jeg glemmer helt at komme med flere spydige bemærkninger. Tanken om, at Zero er på vej, gør mig bange, og jeg styrer direkte mod badeværelset.

“Jeg skal nok være klar,” mumler jeg.

I skabet finder jeg en stak tøj – splinternyt og kun et enkelt nummer for stort. Synet af mig selv i spejlet, klædt helt i sort, minder mig om, hvor anderledes alting føles lige nu, hvor dybt jeg allerede er kommet ind i en fremmed verden, og hvor små chancerne er for nogen sinde at komme ud af den igen. Jeg ser væk og ønsker bare, at mit gamle tøj ikke var blevet ødelagt af blod og røg.

Jeg er ved at glatte min nye skjorte, da jeg hører en forsigtig banken på døren, efterfulgt af stilhed. Jeg tøver.

“Kom ind,” siger jeg, og det føles underligt, fordi jeg er den, der er her mod sin vilje.

Døren til min suite bliver åbnet og lukket igen, og jeg kan lige ane lyden af dæmpede skridt på gulvtæppet. Han er her. Jeg tager endnu en dyb indånding. Mit hjerte hamrer videre, men det kan i det mindste ikke ses i mit ansigt.

Jeg forlader badeværelset og ser, at der allerede sidder nogen og venter på mig.

Faktisk er der tre.

Jax står ved siden af en stol, med en hånd hvilende afslappet på pistolen i bæltet. Hun ser rolig ud, men hendes grå øjne følger mig uden at blinke, og jeg ved, at hvis det passer hende, så kan hun trække pistolen og skyde mig ned, hurtigere end jeg kan nå at åbne munden og skringe.

I stolen ved siden af hende sidder en midaldrende kvinde med briller. Hendes sølvhvide hår er samlet i nakken og matcher hendes nydelige påklædning. En diskret og behagelig duft af parfume hænger i luften omkring hende. Hun har et ansigt af den slags, der får hende til at ligne en forsker – årvågne øjne, en behersket mund, et blik, der prøver at se, hvem jeg er bag facaden. Hendes hænder er nydeligt foldet i hendes skød. Da jeg møder hendes blik, sender hun mig et velvilligt smil.

Men det er den tredje person, der får mig til at studse. En person, hvis tilstedeværelse fylder hele rummet.

Med armene afslappet over kors og det ene ben støttet mod det andet står han lænet mod væggen. Hans ansigt er ikke længere skjult under en sort hjelm, og i stedet for rustningen bærer han en enkel, sort sweater og mørke bukser, hans sko er nypudsede og blanke. Men i mine øjne er hans holdning og kropssprog velkendt.

“Og her har vi minsandten Emika,” siger Zero og sender mig et skævt smil. “Velkommen til.”

Første gang min vej krydsede Zeros, var han ikke andet end en stump maskinkode, en uregelmæssighed i det netværk af software, som er selve fundamentet for Warcraft. Og første gang jeg så en virtuel udgave af ham, stod han midt i Sørøverskuden i DarkWorld, omgivet af folk, som alle sammen gemte sig bag falske navne og vildt overdrevne avatarmonstre.

Allerede dengang kunne jeg se, at han var noget for sig selv. En høj, mørk, pansret skikkelse, så behersket og selv-sikker som natten. Jeg kan stadig huske, hvordan alene synet af hans virtuelle form fik det til at løbe mig koldt ned ad ryggen – og mine negle til at bore sig ned i mine håndflader.

Nu ser jeg hans utilslørede ansigt – og jeg måber.

Det er som at se Hideo i en drøm.

Han er et par år yngre, og hans ansigtstræk er lidt skarpere, lidt barskere. Men ligheden mellem de to er slående – de fugtigblanke, mørke øjne og det mørke hår – og jeg kan tydeligt genkende den lille dreng fra Hideos rekonstruerede minde.

Under mere normale omstændigheder, efter en mere normal dag, ville han sikkert ligne en helt normal flot fyr af den slags, man ser på gaden, en ung mand, som aldrig har haft problemer med at finde venner eller kærester, af den slags, som ikke siger så meget, men straks får alles opmærksomhed, så snart han åbner munden. Men her og nu er der noget ildevarslende over ham, som jeg har svært ved at definere. Hvor Hideo har et gennemborende blik, er der en vildskab i Sasukes øjne, noget dybtliggende og ufølsomt. Noget, der er mindre menneskeligt. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal

beskrive hans udstråling. Den drager mig, samtidig med at den frastøder mig.

Kvinden tager ordet. Hendes milde øjne ser op og ned ad mig. "Og det er så pigen?" siger hun til Zero. Hun har en accent, jeg ikke kan placere.

"Emika Chen," svarer Zero.

"Emika Chen." Kvinden skærer en grimasse. "Hun ser udmattet ud. Vi skulle have ladet hende hvile ud en dag mere."

"Det har vi simpelthen ikke tid til," siger Zero. "Hun var den eneste af Hideos dusørjægere, som klarede at holde sig på sporet af mig. Hun kan godt klare en lang dag."

Kvinden ser opgivende på mig. "Jeg beklager," siger hun til mig. "Du vil forstå det hele meget bedre, så snart vi har forklaret dig, hvad der foregår."

Zero nikker kort i hendes retning. "Dette er doktor Dana Taylor," siger han. "Og du ved allerede, hvem jeg er." Han ser eftertænksomt på mig. "Jax siger, hun havde lidt problemer med dig."

Omsider lykkes det mig at åbne munden. "Næh, det var såmænd heller ikke, fordi hun slog nogen ihjel lige for næsen af mig eller noget."

"Lad hende nu være," mumler Jax til Zero. "Hun er totalt uerfaren. Er du klar over, at hun aldrig har prøvet at affyre en pistol?"

"Jeg har affyret chokpistoler," siger jeg.

Jax slår opgivende ud med armene. "Der kan du selv høre."

"Så længe du er i nærheden, så behøver hun ikke en pistol," svarer Zero.

Jax giver en vranten lyd fra sig, men modsiger ham ikke.

Zero betragter mig på samme måde, som han gjorde i

DarkWorld. Hans blik får min puls til at stige. Lige nu er han sikkert i gang med at scanne alle mine data for at sikre sig, at jeg ikke sender besked til nogen om, hvor jeg befinder mig.

Husker han sin bror? Er det muligt, at han har glemt ham – eller simpelthen er ligeglad?

"Du er nok klar over, at jeg sendte hende for at redde dit liv," siger han.

Min vrede blusser op igen, da jeg trodsigt møder hans blik. "Jeg blev truet på livet til at komme her."

Zero ser hurtigt hen på den sorte dør, jeg kom ind ad, inden han igen retter blikket mod mig. "Du tog imod min invitation."

"Og hvad med de andre lejermordere? Hvordan kan jeg vide, at det ikke var dig, der sendte dem for at få det hele til at virke mere overbevisende?"

"Tror du virkelig ikke, jeg har vigtigere ting at bruge min tid på?"

"Jeg tror, du har gang i lidt for mange spil."

Doktor Taylor ser opgivende på ham, inden hun tager en dyb indånding og vender sig mod mig. "Vi er glade for, at du er i god behold, Emika," siger hun beroligende. "Du har sikkert ikke hørt om Jax før, men i vores verden er hun et kendt navn. Nyheden om, at hun passer på dig, vil få alle dusørjægere til at tænke sig godt om, før de kommer efter dig."

Uvilkårligt kaster jeg et blik på døren. Hvis jeg vovede at vende ryggen til Zero og gå ud ad den dør, ville Jax næppe betænke sig på at sende en kugle gennem mit hoved.

Zero peger på mine øjne. "Jeg går ud fra, at det er beta-linser, du har på."

"Ja," svarer jeg. "Hvorfor?"

"Du bliver nødt til at have bedre beskyttelse på din

brugerkonto.” Zero gør en diskret bevægelse med hånden, og en menu med en invitation popper op imellem os.

Jeg tøver.

Zero giver mig et skævt smil. “Det er ikke en virus,” siger han.

Det kan jeg ikke sige så meget til, så jeg accepterer hans invitation.

Et download går i gang.

55 %

Det tager kun et øjeblik, og menuen forsvinder igen.

Zero tager et skridt frem mod mig og holder en håndflade frem.

Jeg stirrer på den, mens en sort, virtuel manchete dukker op i luften over hans hånd. Han holder hånden over min arm, og mancheten klikker på plads om mit håndled. Næsten som et håndjern. I en bølgende bevægelse breder mancheten sig, så den på et sekund har lagt sig om hele min krop som en virtuel, sort rustning magen til Zeros. For et kort øjeblik ser jeg ud, ligesom jeg gjorde i den røde, virtuelle grotte, hvor Zero første gang kontaktede mig under turneringen.

Rustningen forsvinder af sig selv, som om den var fordampet ind i min hud. Mancheten gløder svagt blå, inden den også forsvinder. Den dukker kun op igen, når jeg stirrer på mit håndled i nogle sekunder. Jeg genkender den fra første gang, jeg så Jax, dengang jeg blev angrebet.

“Det er Sortkitlernes mærke,” siger han. “Du er nu under vores beskyttelse. Ingen vil vove at røre dig nu.”

Sortkitlerne har hermed officielt gjort krav på mig. Jeg er deres nu.

Jeg gubber mit håndled. Det er sikkert bare indbildning, men mancheten svider i huden, selv om den kun er virtuel.

“Og hvad er I så? En anarkistisk modstandsbevægelse?”

Zero vender tilbage til sin plads, lænet mod væggen. “Måske en lidt for fin betegnelse, men det kunne man vel godt kalde os.”

Taylor vender sit faste blik mod mig. “Det er vores overbevisning, at det altid er farligt at have for megen magt i hænderne på for få personer. Så det er, hvad vi bekæmper, hvor vi kan komme til det. Vi har velhavende personer, som støtter vores sag.”

Jeg venter et øjeblik, men hun har åbenbart ikke i sinde at fortælle mig mere. Jeg ser usikkert på Zero. “Hvor mange er I?”

“Antallet skifter. Det kommer an på, hvad vi foretager os,” svarer han. “Vi tager de folk ind, vi har brug for, og når opgaven er løst, skilles vore veje igen. Men der er selvfølgelig en håndfuld af os, som er om bord hele tiden. En hård kerne, om du vil. Og som du allerede ved, er det Hideo Tanaka og hans NeuroLink, vi koncentrerer os om for tiden.”

Så jeg tog altså ikke fejl. Lige siden Hideo hyrede mig, har jeg vidst, at nogen prøvede på at spolere hans arbejde og stræbte ham efter livet – men det er én ting at efterforske den slags spor, og noget ganske andet at få det bekræftet.

Jeg ser hen på Jax. “Mordforsøget på Hideo” – min stemme lyder pludselig anspændt – “lige efter den første Warcross-kamp. Var det ...”

Før jeg kan nå at fuldføre sætningen, har Jax’ kølige, grå øjne fanget mit blik. “Det ville være lykkedes, hvis ikke

hans livvagter havde været så forbandet effektive,” svarer hun. “Men nu kan det være det samme. At dræbe ham vil ikke gøre hans algoritme noget.”

Så det var altså Jax, der prøvede på at dræbe Hideo. Jeg ser hen på Zero – er han lige så chokeret som mig? Men nej, han fortrækker ikke en mine. Som om Hideo bare er et navn for ham.

“Lad os tale om vores fælles mål, Emika,” siger Zero. “For det er det samme, vi vil opnå, er det ikke?”

Jeg møder hans blik og prøver på at lyde helt rolig. “At få ram på NeuroLinks algoritme.”

Zero nikker anerkendende. “Og ved du, hvad vi har brug for for at kunne gøre det?”

Med iskold stemme svarer jeg: “At komme ind i Hideos brugerkonto.”

“Ja. Ved hjælp af en person, som kan vinde hans fulde tillid. Dig.”

De har brug for at få adgang til Hideos systemer, og for at få det er de nødt til at komme ind under huden på ham. Men efter min seneste samtale med ham er jeg nok den sidste person, han har lyst til at betro noget som helst.

Hvad med Zero selv? Sasuke må da være en mere oplagt mulighed end mig?

Tusind spørgsmål står på spring, men jeg holder dem tilbage. Som lyset falder lige nu, er Zeros øjne meget mørkebrune, og hvis jeg ser godt efter, kan jeg se hårfine streger af guld i dem. Synet af ham som lille dreng og hans klare latter, da han løber gennem parken med sin bror, dukker op i et glimt. Jeg ser ham vrænge, da Hideo giver ham det blå halstørklæde på, og hører ham råbe over skulderen, da han løber efter det plasticæg, Hideo var kommet til at kaste for langt væk.

For Sortkitlerne skulle Sasuke da være den perfekte forbindelse til Hideo. Hvis Hideo blev kontaktet af Sasuke, så ville han gøre alt for sin genfundne bror. Han ville hente månen ned til Sasuke, hvis han bad om det.

Men er følelserne gensidige? Ville Sasuke også gøre alt for Hideo? Hvorfor har han ikke så meget som et glimt af sympati for sin bror i de mørke øjne?

Jeg må lægge bånd på min trang til at stille ham en masse spørgsmål. Svarene ville ikke fortælle mig meget om Sortkitlerne, og stemningen i lokalet indbyder ikke til, at jeg spørger Zero om hans forbindelse til Hideo. Jeg må vente, til jeg er alene med ham.

“Så I vil stoppe Hideo, og I gør det udelukkende af jeres hjerters godhed?” spørger jeg.

“Hvorfor i alverden skulle vi ellers gøre det?”

Jeg slår ud med armene. “*Det ved jeg da ikke!* I har ikke fortalt mig ret meget om jeres hemmelige selskab. I prøvede på at slå mig ihjel, da I sprængte Føniksrytternes villa i luften. Var det også noget, I gjorde af jeres hjerters godhed?”

Zero lader sig ikke påvirke af mit aggressive tonefald. “Somme tider må man træffe svære beslutninger, når man gør det rigtige.”

“Og hvordan kan jeg vide, at jeg ikke bliver offer for den næste svære beslutning?”

“Du tror ikke på mig.”

“Nej, jeg tror ikke på, at du fortæller mig alt, hvad jeg har brug for at vide.”

Taylor retter sig op. “Du sad i fængsel på et tidspunkt, gjorde du ikke?” siger hun. “Du fik en plet på din straffeattest, fordi du så en uretfærdig behandling af en pige, du dårligt nok kendte?”

Jeg bider tænderne sammen. “Du har snaget i mine personlige oplysninger.”

Uanfægtet ser hun på mig med klare øjne. “Hvorfor gjorde *du* det, Emika? Hvad fik *du* ud af det, bortset fra flere års trængsler? Hvad fik *dig* til at vælge den vej? Du brugte dine talenter til at bryde ind i alle dine medstuderendes private filer. Du tog deres data og lagde dem ud på nettet. Det var en forbrydelse, var det ikke? Men du gjorde det alligevel – fordi du gik i brechen for en pige, som var blevet dårligt behandlet.”

Minderne kommer straks væltende – min anholdelse, min retssag, dommen.

“Du er endnu så ung,” fortsætter hun. “Er det så svært at tro, at andre kan have det på samme måde? Prøv, om du kan genkalde dig, hvordan det føltes dengang, og tag så den følelse og udvid den – til noget, der er større end dig, en gruppe af mennesker, som alle sammen tror på en højere sag.”

Jeg siger ikke noget.

Taylor læner sig frem mod mig. “Jeg forstår godt, at du tøver,” siger hun blidt. “Jeg kan se det i dit ansigt, du mistror alt, hvad jeg siger, og jeg ved hvorfor. Vi kom lidt skævt ind på hinanden.” Hun ser på Zero og løfter et øjenbryn. “Men nu kender du Hideos sande planer. Og uanset hvor lidt du ved om os, og vi om dig, så er vi på samme side. Vi har intet ønske om at skade en allieret. Ingen vil tvinge dig til noget.” Hendes stemme bliver mere skarp, hvilket passer dårligt til hendes ansigt. “Aldrig nogen sinde har noget gjort mig så skræmt som det, Hideo foretager sig med NeuroLinks algoritme. Var det ikke også derfor, du brød forbindelsen med ham, på trods af alt det, han kunne have givet dig?”

Hun siger det på en måde, der hentyder til mit og Hideos

kortvarige forhold, og til min irritation giver det mig varme kinder. Hvor meget mon hun egentlig ved om mig? Uvil-kårligt ser jeg hen på Zero.

Pludselig skyller en bølge af vrede ind over mig. Det eneste, jeg kan tænke på lige nu, er det øjeblik, hvor Zero stod i mørket, gemt i sin virtuelle rustning, og hånede mig, da jeg lige havde opdaget, at alle mine mapper var blevet tømt. Det eneste, jeg kan mærke, er det myrekryb, jeg fik ved tanken om, at Zero havde været inde i mit sind og havde stjålet mine mest dyrebare minder.

Han er en, der før har forrådt mig. Og nu står han her og beder mig om hjælp.

“Hvorfor skulle jeg dog stole på dig?” spørger jeg. “Efter alt, hvad du har gjort?”

Zeros blik er gennemborende. “Det kan være lige meget, om du stoler på mig eller ej. Hideo har vind i sejlene, og vores tid er knap. Vi skal hindre ham i at misbruge sit NeuroLink, og det kan vi gøre hurtigere, hvis du hjælper os. Andet kan jeg ikke sige.”

Jeg tænker på de billeder af folks tanker, Hideo viste mig – og på, hvordan han kunne få folk til pludselig at opføre sig helt anderledes blot ved at ændre på de billeder. Og jeg tænker på den uhyggelige tomhed, der var i de menneskers blikke.

“Nå.” Zero folder sine hænder og ser på mig. “Er du med?”

Jeg er klar til at afvise ham. Han tog min sjæl ud af mit bryst og gjorde noget modbydeligt med den; selv nu leger han med mine følelser. Jeg har mest lyst til at vende ham ryggen og gå ud ad døren, følge Roshans råd og tage hjem til New York og glemme det hele.

Men i stedet ser jeg mistroisk på Zero. “Lad mig høre jeres plan.”